

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant : Marzena Szablewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa: L. G. (1)

przeciwko: (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

1. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda L. G. (1):

-kwotę 10.319,28 złotych (dziesięć tysięcy trzysta dziewiętnaście 28/100) tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2012 r do dnia zapłaty;

-kwotę 16.829,44 złotych (szesnaście tysięcy osiemset dwadzieścia dziewięć 44/100) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 listopada 2012 r do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

3. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda tj; do kwoty 6.840,67 złotych (sześć tysięcy osiemset czterdzieści 67/100);

4. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda L. G. (1) kwotę 1.800,00 (jeden tysiąc osiemset 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi w Warszawie

- kwotę 2.728, 57 złotych (dwa tysiące siedemset dwadzieścia osiem 57/100) tytułem zwrotu kosztów procesu-wydatków poniesionych w sprawie;

-kwotę 1.357.43 złotych (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt siedem 43/100) tytułem zwrotu kosztów procesu - opłaty sądowej;

6. pozostałe koszty przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

SSR Małgorzata Kryńska-Mozolewska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 listopada 2012r. (k. 1 – 2) powód L. G. (1)wniósł o zasądzenie od pozwanej spółki (...) sp. z o. o.: kwoty 23 250, 00 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za okres 01.09.2012r. – 19.11.2012r. wraz ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2012r.; kwoty 12 400,00 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystane 40 dni urlopu wypoczynkowego wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2012r na stanowisku dyrektora z pensją miesięczną 9 301,00 zł brutto.. Powód wnosił również o ewentualne wydanie wyroku zaocznego oraz zasądzenia zwrotu wszelkich kosztów procesu na jego rzecz.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazywał, że był zatrudniony u pozwanej w od 01.01.2005r. do 19.11.2012r. W dniu 19.11.2012r. otrzymał on pismo zawierające oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy na podstawie art. 52 § 1 pkt. 1 k.p.. Powód stwierdził, że pozwana nie wypłaciła mu wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 01.09.2012r. do dnia 19.11.2012r. - w wysokości 23 250, 00. Podnosił również, że nie otrzymał przysługującego mu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 40 dni – tj; kwoty w wysokości 12 400,00 zł. Powód twierdził, że nie wykorzystał w 2011r. 17 dni urlopu wypoczynkowego, w 2012r. 23 dni urlopu wypoczynkowego. Powód podniósł również, że wystawione świadectwo pracy zawiera nieprawdziwy zapis: w pkt. 4 ppkt. 1 oraz że złożył wniosek o sprostowanie ww. świadectwa pracy, który załączył do pozwu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 27.12.2012r. pozwana spółka (...) sp. z o. o. wносиła o oddalenie powództwa w całości, oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew (k. 17 – 24) pozwana podnosiła, że powód był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas określony od 01.03.2005r. do 31.12.2005r. na stanowisku robotnika, a następnie od 01.01.2006r na stanowisku menagera na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Natomiast od 01.01.2008 powód był zatrudniony na stanowisku dyrektora generalnego. Pozwana wskazała, że powód był w praktyce osobą, która jednoosobowo zarządzała spółką z uwagi na nieobecność prezesa J. J., który nadzorował realizację zleceń spółki na terenie Francji. Pozwany, bowiem realizował w Polsce w okresie ostatnich 3 lat dwa duże kontrakty (zlecenie (...). – budowa II linii metra, roboty budowlane związane z budową (...). Pozwana twierdziła, że powód nie realizował zadań, które były przypisane do sprawowanej funkcji, którą piastował w firmie. Prezes zarządu J. J. miał być przez długi czas wprowadzany w błąd. W październiku 2012r. przyleciał do Polski i zaczął weryfikować otrzymywane informacje.

Pozwana podnosiła także, że powód w sposób rażąco niedbały i nienależyty prowadził sprawy spółki, w szczególności zlecał podwykonawcom roboty o wielomilionowej wartości nie zawierając z nimi umowy pisemnej. W związku z powyższym pozwana spółka nie miała możliwości weryfikacji stanu realizacji robót podwykonawcy. Powód nie prowadził prawidłowej dokumentacji: brak było umów, protokołów przerobowych, dokumentów WZ i innych. Konsekwencją działań powoda są roszczenia podwykonawców na kwoty kilku milionów złotych. Ww. fakty miały uprawniać pozwaną spółkę do rozwiązania z powodem umowy w oparciu o art. 52 § 1 pkt. 1 k.p. Ponadto pozwana spółka w odpowiedzi na pozew podnosiła, że żądanie wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystany urlop jest za bezzasadne wskazując, że w 2012r. że powód wykorzystał 21 dni urlopu wypoczynkowego w tym 17 dni urlopu zaległego za 2011r. Pozwana spółka podnosiła, że powód nie dokonał rozliczenia zwrotu pobranych zaliczek, telefonu komórkowego, laptopa, kluczy od biura oraz dokumentów. Pozwana stała na stanowisku, że powód umyślnie unikał dokonania rozliczeń. W związku z brakiem rozliczenia zaliczek w miesiącu wrześniu 2012r. pozwana potrąciła 6 510, 87 zł oraz 525 zł tytułem egzekucji prowadzonej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż.. Powód we wrześniu otrzymał 833,90 zł. W październiku 2012r. pozwana wypłaciła powodowi ponownie 833,90 zł oraz w grudniu 2012r., dopłatę 3 504,44 zł tytułem zapłaty zasiłku chorobowego. W listopadzie 2012r. powód otrzymał 3054.44 zł. Pozwana wskazała również, że decyzją ZUS została wezwana do zwrotu nadpłaty 1738,11 zł. Pozwana wskazywała, że w prawdzie brak jest wniosków urlopowych powoda, ale we wrześniu 2012 faktycznie nie świadczył on pracy. Pozwana wskazała, że powód uciekł na fikcyjne zwolnienie lekarskie oraz, że jego roszczenie jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

W piśmie z dnia 13.03.2013r. (k. 190 - 193) powód L. G. (1) poprzez pełnomocnika adw. S. P. ograniczył powództwo wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz tytułem wynagrodzenia za pracę od 01.09.2012r. – 14.10.2012r. kwoty 10 093,30 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2012r. oraz sprecyzował pkt. 2 pozwu wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 13 681,00 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2012r. tytułem niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

Powód odnosząc się do pism procesowych pozwanej potwierdził, że we wrześniu 2012r. otrzymał 833,90 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę. Powód przyznał, że zgodnie z prawem pozwana miała prawo potrącić 525,00 zł tytułem prowadzonej egzekucji. Powód podważył postawę faktyczną i prawną potrącenia na kwotę 6 510,87 zł we wrześniu 2012r. ponieważ brak jest dokumentów na potwierdzenie pobranych przez niego zaliczek od pozwanej. Powód podniósł również, że zgodnie z art. 87 § 4 k.p. potrącenia nie powinny przekroczyć połowy wynagrodzenia. Powód powinien za pracę we wrześniu 2012r. otrzymać wynagrodzenie na kwocie 8.776 zł. Do dopłaty pozostało więc 7 675,00 zł. Powód potwierdził, że otrzymał wynagrodzenie chorobowe za okres 15.10.2012r. – 31.10.2012r. Nie otrzymał natomiast pełnego wynagrodzenia chorobowego za okres 01.10.2012r. – 14.10.2012r. Powinien otrzymać kwotę 3 519,30 zł, natomiast otrzymał 833,90. Do dopłaty pozostała kwota 2 418, zł brutto.

Pismem z dnia 20.04.2016r. powód L. G. (1) rozszerzył roszczenie dochodzone pozwem (po zapoznaniu się z opinią biegłego), wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz tytułem wynagrodzenia za pracę od 01.09.2012r. – 14.10.2012r. kwoty 13 046,28 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2012r. oraz sprecyzował pkt. 2 pozwu wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 17 715,20 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 20.11.2012r. tytułem niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego.

W piśmie z dnia 04.05.2016r. pozwana spółka (...) sp. z o. o. nie podważyła wyliczenia biegłego w zakresie wyliczenia ekwiwalentu za 18 dni urlopu z roku 2012r. należnego powodowi w kwocie 7 971,84 zł. Pozwana zaznaczyła, że powód nie ma prawa żądać ponad to, co wskazuje w piśmie z dnia 13.03.2013r. z uwagi na fakt zrzeczenia się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód L. G. (1) był zatrudniony w pozwanej spółce początkowo na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 stycznia 2005 roku do dnia 28 lutego 2005 roku, następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 1 marca 2005 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, zawartej dnia 1 stycznia 2006 roku. Powód był początkowo zatrudniony na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego na terenie Francji, zaś w chwili zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony jego stanowisko uległo zmianie na managera. Aneksiem do umowy o pracę z dnia 1 stycznia 2008 roku powodowi zostało zmienione stanowisko pracy na dyrektora generalnego. Aneksiem z dnia 01.07.2011 roku przyznano powodowi wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 9.301 złotych.

bezsporne, a nadto: aneksy do umowy o pracę k. 3, 38-42, umowy o pracę k. 43-4;

W 2011 roku powód wykorzystał 31 dni urlopu. Pozostało mu jeszcze 16 dni urlopu wypoczynkowego. W 2012 roku powód wykorzystał 1 dzień urlopu. Do wykorzystania pozostało mu 22 dni urlopu wypoczynkowego.

Powód przez 2012 roku świadczył pracę, nie przebywał na urlopie wypoczynkowym. W związku z niewykorzystaniem urlopu wypoczynkowego w pełnym wymiarze powód powinien otrzymać ekwiwalent w wysokości 16. 829,84 złotych.

opinia biegłego B. W. (1) z dnia 5 marca 2016 r k. 455- 470 oraz opinia uzupełniająca z dnia 14 listopada 2016 r k. 524-529, wnioski o udzielenie urlopu wypoczynkowego w dniu 07.03.2012 r (k.97), wnioski o udzielenie urlopu wypoczynkowego w dniach 09.05.2011 r do 11.05.2011 r - 3 dni oraz od dnia 01.08.2011 r do 08.08.2011 r - 6 dni r (k.99), i od 21.02.2011 r do 28.02.2011 r - 6 dni i od 01.03.2011 r do 22.03.2011 r -16 dni (k.101), lista obecności powoda za marzec 2011 r, k. 221, lista obecności powoda za miesiąc sierpień 2011 r k. 225 zeznania powoda k. 337, opinia

biegłego grafologa E. K. (1) 417-431, opinia uzupełniająca rozprawa z dnia 4 października 2016 r, podpisy złożone przez powoda k. 398

Powodowi udzielane były tylko zaliczki na poczet zakupów firmowych, a nie na poczet wynagrodzenia.

dowód: zeznania świadka K. F. protokół z rozprawy z dnia 16.01.2014r. k. 251 verte

W dniu 1 października 2012 roku powód uległ wypadkowi samochodowemu, w wyniku, którego przebywał w szpitalu do drugiej połowy miesiąca w stanie ciężkim. W związku z owym wypadkiem i doznanymi obrażeniami powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 01.10.2012r. do 31.10.2012r. oraz od dnia 01.11.2012r. do dnia 20.11.2012r. i za te okresy przedstawił pracodawcy druki ZUS ZLA.

dowód: zeznania powoda k. 337

Pracodawca zalegał w wypłacie powodowi wynagrodzenia za wrzesień 2012 rok i czternaście dni października 2012 roku w wysokości 10.319,28 złotych.

opinia biegłego B. W. (1) z dnia 5 marca 2016 r k. 454- 468 .oraz opinia uzupełniająca z dnia 14 listopada 2016 r k. 524-529;

Dnia 19 listopada 2012 roku powód otrzymał drogą pocztową oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Pracodawca, jako przyczynę rozwiązania z powodem umowy o pracę wskazał na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które miało polegać na niewykonywaniu przez niego obowiązków wynikających z umowy o pracę. Jednocześnie w piśmie z dnia 31.10.2012r pozwana spółka zobowiązała powoda do zwrotu telefonu komórkowego, komputera osobistego, kluczy do biura, a także dokumentów związanych z działalnością pozwanej oraz rozliczenia się z pobranych zaliczek.

dowód- oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 k. - k. 4, świadectwo pracy k. 5-6;

Powód zaprzeczał, że wykorzystał 6 dni urlopu wypoczynkowego w okresie od 1 sierpnia 2011 roku do 8 sierpnia 2011 roku oraz, że wykorzystał 16 dni urlopu wypoczynkowego w okresie od 1 marca 2011 roku do 22 marca 2011. Powód podnosił, że podpisy na wnioskach urlopowych na k. 97, 99, k.101, 103 i 105 (środkowy) nie są jego podpisami. Powód zaprzeczał również, że pozwany zapłacił mu ekwiwalent pieniężny za 20 dni urlopu niewykorzystanego oraz że wykorzystał on w 2012 roku urlop wypoczynkowy w wymiarze 21 dni. Powód twierdził również, że świadczył pracę we wrześniu 2012 roku. Powód nie kwestionował podpisów złożonych na wnioskach urlopowych na karcie 107 i 108 (pełny podpis powoda).

Powód oświadczył, iż nigdy nie wyraził zgody na potrącenia zaliczek z wynagrodzenia. (k. 251 v) .

Postanowieniem z dnia 31 marca 2015 roku sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu grafologii J. B. na okoliczność autentyczności podpisu na wnioskach urlopowych z k. 97,99,101,103,105 . W opinii z dnia 18 czerwca 2015 r biegły stwierdził, że podpisy nieczytelne złożone w rubrykach "podpis pracownika" wystawionych na nazwisko L. G. (1) nie zostały nakreślone przez powoda. Wobec faktu kwestionowania opinii przez stronę pozwaną i nie stawiennictwem biegłego na rozprawie sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego grafologa na te same okoliczności. Biegła E. K. (1) wydała opinię porównując materiał badawczy ze skróconymi podpisami powoda z k. 398 (biegły B. wyszedł z pełnego podpisu powoda) z których wynikało, że sporne podpisy zostały nakreślone przez powoda. Sąd dał wiarę opinii sporządzonej przez biegłego E. K. (1), bowiem opinia jest kategoryczna w zakresie że podpisy na spornych wnioskach urlopowych należą do powoda, oraz że w konsekwencji w tych okresach powód korzystał z urlopów wypoczynkowych, ponieważ fakt ten znajduje potwierdzenie w listach obecności powoda z marca 2011 r, (k. 221), lista obecności powoda za miesiąc sierpień 2011 (k. 225). Tym samym sąd nie dał wiary powodowi, że wnioski nie zostały przez niego złożone oraz, że nie korzystał z urlopu wypoczynkowego w okresie od 1 sierpnia 2011 roku do 8 sierpnia 2011 r oraz w okresie od 1 marca 2011 r do 22 marca 2011 roku. Nieprawdziwe jest również zeznanie

powoda, że nie składał podpisów w wersji skróconej, albowiem zeznania w tym zakresie pozostają w sprzeczności z dokumentacją z k. 398 (np. aneks do umowy z dnia 01.07.2011 r, informacja o warunkach zatrudnienia, podanie z dnia 01.01.2005 r,)

Postanowieniem z dnia 31 marca 2015 roku sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność wyliczenia należnego a nie wypłaconego powodowi wynagrodzenia za okres od 01.09.2012 roku do 14.10.2012 roku oraz wyliczenia należnego a nie wypłaconego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2011 r i 2012 rok.

Biegła z zakresu rachunkowości B. W. (1) sporządziła opinię w dwóch wersjach: Pierwsza przy założeniu, że powód nie przebywał na urlopie we wrześniu 2012 roku i druga wersja, że powód we wrześniu 2012 r przebywał na urlopie (postanowienie k. 337 verte). Strona pozwana nie kwestionowała opinii biegłego w wariantcie B zaś kwestionowała wyliczenia biegłego wskazane, jako wariant A w opinii . Odnosząc się do wyliczeń kwoty należnego a nie wypłaconego wynagrodzenia za okres od 01.09.2012 r do 14.10.2012 r pozwana kwestionowała wyliczenia biegłego w wariantcie A I B co do wysokości. Ponadto strona pozwana podnosiła, że powód w piśmie z dnia 13 marca 2013 roku częściowo cofnął pozew w zakresie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia wraz z zrzeczeniem się roszczenia ponad kwotę 10.093,30 złotych .

Sąd przyjął wyliczenia biegłej z zakresu rachunkowości B. W. (1) przy złożeniu, że powód wykorzystał urlop wypoczynkowy zaległy i bieżący w wymiarze 31 dni, do wykorzystania pozostało mu 16 dni urlopu, zaś w roku 2012 wykorzystał jeden dzień urlopu wypoczynkowego, w związku, z czym do wykorzystania pozostało mu 22 dni urlopu wypoczynkowego.

Świadek M. J. (1) zeznał, że powód miał nieograniczony dostęp do karty, z której pobierał zaliczki na poczet wydatków firmowych, powinien on się rozliczać przedkładając faktury. Po pobraniu pieniędzy powód dostarczał dowód w postaci wydruków z bankomatu. Ponieważ kwota pobranych zaliczek była znacząca, pozwany listownie zwracał się do powoda, aby rozliczył się z pobranych zaliczek okazując faktury albo zwracając pieniądze, i po tym fakcie pozwany zamierzał rozliczyć się z przysługującego powodowi wynagrodzenia. Potrącenia kwot zaliczek dokonano po uzgodnieniu z prezesem zarządu pozwanej. Wnioski urlopowe podpisywał własnoręcznie powód i dawał go pani prokurent lub podpisywał go prezes. Świadek zeznał, że powód nie składał w jego obecności podpisów na spornych wnioskach urlopowych na k. 99 101, Świadek - "kojarzę ten podpis", świadek zeznał również, że nie przypomina sobie, aby we wrześniu 2012 roku widział powoda w siedzibie spółki, "generalnie bardzo rzadko widywałem powoda w spółce nie chodzi tylko o wrzesień, ale też o inne miesiące i lata "(protokół z rozprawy z dnia 25.06.2013r. k. 197-201)

Świadek M. D. zeznała, że rozliczenia dotyczące zaliczek pobranych na działalność firmy powód przekazywał pani prokurent M. J. (1). Sumy z podsumowania zaliczek są rozbieżne, co jest wynikiem nie dostarczenia wszystkiej dokumentacji, którymi są faktury zakupowe do rozliczenia zaliczek na działalność firmy. Powód pobierał zaliczki na poczet swojego wynagrodzenia i te zaliczki były rozliczane z wynagrodzenia. Prokurent sporządzała dokumenty świadczące, że została pobrana zaliczka na potrzeby firmy. Nie dostawała ona wniosków urlopowych powoda, nie wie czy powód korzystał z urlopów wypoczynkowych, Podpisywała takie wnioski na polecenie prezesa zarządu, jeżeli go nie było (protokół z rozprawy z dnia 16.01.2014r. k. 250-251 verte). Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w zakresie, w jaki świadek zeznała, że powód pobierał zaliczki na poczet swojego wynagrodzenia, bowiem powód kategorycznie przeczył by udzielał takiej zgody. Poza tym zeznania w tym zakresie pozostała w sprzeczności z zeznaniami świadka K. F..

Świadek K. F. zeznała, że zaliczki na poczet wynagrodzenia nie były udzielane, były tylko zaliczki na poczet zakupów firmowych. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka albowiem znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadka A. N. (protokół z rozprawy z dnia 16.01.2014r. k. 251 verte, 252 verte).

Świadek A. S. zeznała, że w połowie 2012r. powód zgłosił się do (...)z roszczeniami pozwanej, rozliczenia trwają do dzisiaj, powód często pojawiał się w celu sprawdzenia stanu sprawy, dostarczał dokumenty do sekretariatu. Następnie prezes pozwanej zabronił kontaktować się z powodem, ponieważ został on odsunięty od sprawy i został oszukany przez

powoda. Zeznania tego świadka są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (protokół z rozprawy z dnia 10.07.2014r. k.275)

Świadek O. B. zeznał, że nie pamiętał czy powód świadczył pracę we wrześniu 2012 roku. Pozostałe zeznania są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powód L. G. (1) zeznał, że pracował we wrześniu 2012 roku i że nie podpisywał wniosków o urlop wypoczynkowy za okresy 07.03.2012 r, 09.05.2011 r do 11.05.2011 r , 01.08.2011 r do 08.08.2011r, 21.02.2011 r do 28.02.2011 r, Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w tym zakresie albowiem pozostają one z opinią biegłego z zakresu badania pisma E. K. (1), którą sąd uznał ją za wiarygodną.

Sąd zważył, co następuje:

Sporna w niniejszej sprawie była kwestia czy powód we wrześniu 2012 r świadczył pracę czy też korzystał z urlopu wypoczynkowego a także czy powód w 2011 i 212 roku korzystał z urlopu wypoczynkowego i w jakim wymiarze, a jeśli nie to czy pracodawca wypłacił powodowi ekwiwalent za urlop wypoczynkowy.

Bezspornym jest, że powód pozostał z pozwaną w stosunku pracy do dnia 19 listopada 2012 r kiedy otrzymał oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, które następnie zostało podważone w trakcie postępowania sądowego. Bezsporne jest, że powód w dniu 1 października nie świadczył pracy, ponieważ uległ wypadkowi w wyniku, którego długotrwale przebywał na zwolnieniu lekarskim. To na pracodawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że wynagrodzenie w tym wynagrodzenie gwarantowane za okres choroby zostało pracownikowi wypłacone. Żaden ze słuchanych świadków nie potwierdził tezy reprezentowanej przez pozwaną spółkę, że powód we wrześniu przebywał na urlopie wypoczynkowym. Przepis art. 94 k.p. zawiera katalog podstawowych obowiązków pracodawcy, jako jeden z nich wskazuje terminowe i prawidłowe wypłacanie pracownikowi wynagrodzenia. Stosownie natomiast do przepisu art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Wypłata wynagrodzenia jest jednym z głównych elementów treści stosunku pracy i podstawowym obowiązkiem pracodawcy, co zostało podkreślone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (tak, np. wyrok SN z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt II PK 220/11). Obowiązek i termin wypłaty wynagrodzenia uregulowane zostały w treści kodeksu pracy, zgodnie, z którym wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się, co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie (art. 85 § 1 kodeksu pracy) nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego (art. 85 § 2 kodeksu pracy).

Pozwana spółka, na której zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciążył dowód w sprawie w żadnej mierze nie wykazała jakoby powód nie świadczył pracy we wrześniu 2012 r i że pracodawca wypłacił mu wynagrodzenie za ten miesiąc oraz wynagrodzenie gwarantowane za październik 2012 roku. W zakresie wyliczenia należnego a nie wypłaconego wynagrodzenia w/w okres sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu rachunkowości B. W. (1), której rachunkowy sposób wyliczenia wynagrodzenia nie był ostatecznie kwestionowany przez strony.

Na wstępie zważyć należy, że urlop wypoczynkowy - ze względu na cel, jakemu służy - powinien być udzielany w naturze, a zasada ta dotyczy także urlopów zaległych. Wyjątkiem od tej zasady jest jego zamiana na ekwiwalent pieniężny w sytuacji, gdy urlop w naturze nie może być wykorzystany. Prawo do niewykorzystanych urlopów zaległych z powodu rozwiązania stosunku pracy przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za nie. Charakter prawny ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy został w judykaturze ustalony w sposób jednolity. Ekwiwalent jest prawem pochodnym w stosunku do prawa do urlopu i podlega ochronie w takim samym zakresie jak wynagrodzenie za pracę (wyrok SN z dnia 11 czerwca 1980 r. I PR 43/80, OSNCP 1980, nr 12, poz. 248).

Z przepisu art. 152 k.p. wynika, że prawo do urlopu wypoczynkowego przysługuje każdemu pracownikowi bez względu na podstawę prawną powstania stosunku pracy. Ustawodawca nie uzależnia też uprawnienia do domagania się udzielenia urlopu wypoczynkowego od wykonywania pracy (tak m.in. A.M. Świątkowski, Kodeks pracy. Komentarz, C.H.Beck, 2012 rok, s. 763). Normatywna treść art. 152 § 1 k.p. nie wskazuje na obowiązek pozostawiania w gotowości

do świadczenia pracy. Jedynym warunkiem jest posiadanie statusu pracownika, który to status powód niewątpliwie posiadał w całym okresie obowiązywania umowy o pracę, tj. do dnia 19 listopada 2012 roku, kiedy rozwiązano z nim umowę o pracę. Powodowi wydane zostało także świadectwo pracy, w którym pozwany potwierdził okres zatrudnienia powoda.

Przepis art. 171 § 1 k.p. przewiduje prawo pracownika do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy. Tak, więc z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Zasadniczą kwestią podlegającą dowodzeniu było określenie wymiaru niewykorzystanego przez powoda zaległego urlopu od 2011 i 2012 roku. Sąd odrzucił możliwość ustalenia wymiaru urlopu na podstawie zeznań świadków oraz powoda, ponieważ nie byli w stanie jednoznacznie wskazać żadnych okoliczności typizujących ilość dni urlopu wykorzystanego przez powoda, a nadto powoływali się na niepamięć. Za podstawowe dowody świadczące o obecności powoda w pracy i o okresach nieobecności Sąd uznał imienne listy obecności powoda oraz wnioski urlopowe, które jak ustalił sąd biorąc za podstawę opinii biegłej z zakresu badania pisma ręcznego E. K. (1), oraz biegłej z zakresu rachunkowości B. W. (1). Wnioski na podstawie, których zostały sporządzone opinie potwierdzają fakt ubiegania się o urlop i skorzystanie z tego urlopu potwierdzone listami obecności. W 2011 roku powód wykorzystał 31 dni urlopu. Do wykorzystania pozostało mu 16 dni urlopu wypoczynkowego. Powód złożył wnioski urlopowe za okresy od 09.05.2011 r do 11.05.2011 r - 3 dni oraz od dnia 01.08.2011 r do 08.08.2011 r - 6 dni, i od 21.02.2011 r do 28.02.2011 r - 6 dni i od 01.03.2011 r do 22.03.2011 r -16 dni. W 2012 roku powód wykorzystał 1 dzień urlopu. Do wykorzystania pozostało mu jeszcze 22 dni urlopu wypoczynkowego. Powód złożył wniosek, o udzielenie urlopu wypoczynkowego w dniu 07.03.2012 r. w sumie powód nie wykorzystał 38 dni urlopu wypoczynkowego, za co pracodawca powinien wypłacić mu ekwiwalent wypoczynkowy w wysokości. 16.829,44, złotych (opinia biegłego z zakresu rachunkowości)

W ocenie sądu to na pracodawcy spoczywa ciężar dowodu, iż pracownik wykorzystał urlop wypoczynkowy i w jakim wymiarze. Przechodząc do analizy podstaw prawnych dotyczących obliczania wysokości ekwiwalentu wskazać należy na § 18 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz. 14). W ocenie sądu miarodajne są obliczenia dokonane na tej podstawie przez biegłego sądowego B. W. (1), którego ostateczna wersja nie była kwestionowana przez strony. Biegły wykazał, że ekwiwalent za urlop zaległy w wymiarze 38 dni za lata 2011-2012 wynosi 16. 829,84 złotych. Taką też sumę Sąd zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda, z odsetkami od daty złożenia pozwu, co do kwoty ostatecznie wyliczonej przez biegłego. Sąd oddalił powództwo w części przekraczającej kwotę zgłoszoną w piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2016 r (17.715,20 złotych)

Zauważyć też należy, że art. 152 § 2 k.p. stanowi, że pracownik nie może zrzec się prawa do urlopu. Prawo do urlopu wypoczynkowego jest prawem osobistym i niezbywalnym, a odnosi się to zarówno do urlopu bieżącego jak i zaległego (tak w wyroku Sądu Najwyższego z 7 lutego 1967 roku, sygn. I PR 53/67, OSPiKA z 1967 r., nr 12, poz. 287). Zatem ustalenie, że powód cofnął częściowo powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia nie rodzi skutków prawnych.

Jak stanowi art. 84 k.p., pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę. Ustawowy zakaz zrzeczenia się wynagrodzenia za pracę obejmuje nie tylko wynagrodzenie zasadnicze pracownika, lecz również wszystkie pozostałe przewidziane ustawą składniki wynagrodzenia, gdyż podlegają one tożsamej ochronie na gruncie prawa pracy. Dotyczy to w szczególności ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, który jest swoistym pieniężnym surogatem urlopu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 11.06.1980 r., I PR 43/80, OSNC 1980/12/248 albo z 29.01.2007 r., II PK 181/06, OSNP 2008/5-6/64, dotyczące ochrony ekwiwalentu przed potrąceniem). Ustawa nie daje żadnych podstaw, aby uzależniać dopuszczalność zrzeczenia się wynagrodzenia od tego, czy odpowiadają mu jakiegokolwiek ustępstwa czy świadczenia wzajemne ze strony pracodawcy. Tym samym nie można podzielić poglądu strony pozwanej, że w sytuacji, gdy konkretne roszczenie o zapłatę wynagrodzenia (ekwiwalentu za urlop) jest bezsporne między stronami stosunku pracy, pracownik może się go skutecznie zrzec.

Ustawowy zakaz wynikający z art. 84 k.p. ma charakter bezwzględny i obejmuje zrzeczenie się prawa do całości lub części wynagrodzenia za pracę w drodze wszelkich oświadczeń woli pracownika. Oznacza to, że nieważne jest zobowiązanie się pracownika, że nie będzie dochodził od pracodawcy wynagrodzenia, jak również zrzeczenie się przez niego roszczeń z tego tytułu na mocy ugody sądowej lub pozasądowej (por. wyroki Sądu Najwyższego z 3.02.2006 r., II PK 161/05, OSNP 2007/3-4/41, albo z 16.10.2009 r., I PK 89/09, OSNP 2011/11-12/147).

Z tych względów w ocenie Sądu cofnięcie ze zrzeczeniem się przez powoda roszczenia o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy ponad kwotę 13.681 złotych oraz wynagrodzenia za pracę ponad kwotę 10.093,30 złotych nie mogło być skuteczne, ważne i wiążące również w kontekście art 469 kpc zgodnie, z którym sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Zgodnie z treścią z Art. 87. § 1. kp wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - podlegają potrąceniu zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi. W ocenie sądu pracodawca nie wykazał, że wypłacał powodowi zaliczki na poczet wynagrodzenia powoda i w jakiej wysokości.

W związku z tym Sąd w punkcie I wyroku przyznał powodowi powyższą kwotę, wraz z odsetkami ustawowymi należnymi na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., naliczanymi od dnia złożenia pozwu. Dalej idące roszczenie o zapłatę ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy Sąd oddalił (punkt II wyroku).

O kosztach procesu i kosztach sądowych (punkt IV, V, VI wyroku) Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c. i art. 113 ust. 1 u.k.s.c., mając na względzie to, że powód wygrał, co do przeważającej części swego żądania. Zgodnie z art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zgodnie, z którym w toku postępowania w sprawach zakresu prawa pracy o roszczeniach pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113, z tym, że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Wobec powyższego strona pozwana została obciążona obowiązkiem zwrócenia powodowi całości poniesionych przez nią kosztów procesu, obejmujących koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł, a ponadto obowiązkiem zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty kosztów sądowych, od których powód był z mocy ustawy zwolniony, a to opłaty sądowej od pozwu w wysokości 1.357,43 złotych, ustalonej proporcjonalnie do wysokości zasądzonego świadczenia. W sprawie zostały poniesione następujące wydatki: wynagrodzenie biegłego grafologa J. B. (k. 354) -1.068,04 złotych, (k.358) 136,88 złotych, wynagrodzenie biegłego grafologa (k. 439) E. K. (1) 1.500 złotych, (k.471) 735, 31 złotych wynagrodzenie biegłego z zakresu rachunkowości B. W. (1)(k.735) 735,31 złotych. W sumie wydatkowano kwotę 3.590,23 złotych. Powód w sumie żądał zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za lata 2011 i 2012 r - 35.650,00 złotych, uwzględniono kwotę 27.148,72 złotych co stanowi 76 %. Zatem pozwany był zobowiązany do pokrycie kosztów procesu wydatków w sprawie w wysokości 2.728,43 złotych (76%x 3.590,23 złotych). w pozostałym zakresie (24%) koszty zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa.

Nadto, na zasadzie art. 477² § 1 k.p.c. zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nadał wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika i z tego względu Sąd w punkcie trzecim wyroku orzekł rygor natychmiastowej wykonalności, co do kwoty 6.840,70 złotych.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800,00 zł kierując się treścią art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., w świetle, których strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w związku z § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz w związku § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.

Nr 163, poz.1348 z późn. zm.). Powód był, bowiem reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata, który wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(...)